

**Sygn. akt I Co 515/12**

## POSTANOWIENIE

Dnia 9 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gorzowie W., Wydział I Cywilny:

**w osobie SSO Robert Mokrzecki**

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2014 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy

z wniosku (...) **Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.**

z udziałem (...) **Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. i L. G.**

o wydanie dalszych tytułów egzekucyjnych

w przedmiocie zażalenia dłużnika L. G. z dnia 22 kwietnia 2013 roku

**postanawia:**

odrzuć zażalenie dłużnika L. G. z dnia 22 kwietnia 2013 roku na postanowienie Sądu Okręgowego w Gorzowie W. z dnia 27 listopada 2012 roku w przedmiocie nadania tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności z przejściem uprawnień.

**SSO Robert Mokrzecki**

## UZASADNIENIE

Pismem nadanym w Urzędzie Poczтовым w dniu 22 kwietnia 2013 roku dłużnik L. G. wniósł do Sądu Okręgowego w Gorzowie zażalenie na postanowienie o nadaniu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności z dnia 27 listopada 2012 roku. Podniósł w nim, iż w dacie doręczenia zawiadomienia o wszczęciu egzekucji przez komornika osobie o nazwisku I. W., nie zamieszkiwał on pod adresem ul. (...), L., a nadto iż nie jest żonaty. Dłużnik L. G. powołał się na skuteczne doręczenie mu zawiadomienia o wszczęciu egzekucji w dniu 15 kwietnia 2013 roku. Do zażalenia dołączył zaświadczenia administracyjne o zameldowaniu go pod adresem: G. W.. Kosynierów (...) 82/111 i wymeldowaniu go z L., ul. (...).

W dniu 28 maja 2013 roku ponownie nadał pismo zatytułowane „zażalenie dłużnika na postanowienie Sądu o nadaniu klauzuli wykonalności” z dnia 27 listopada 2012 roku.

Sąd Okręgowy w Gorzowie W. zarządzeniem z dnia 28.03.2014 roku (k. 138) wezwał dłużnika do sprecyzowania w terminie 7 dni czy pisma procesowe z dnia 22.04.2013 roku i 28 maja 2013 roku należy traktować jako dwa odrębne zażalenia czy też pismo z dnia 28.05.2013 roku stanowi tylko uzupełnienie zażalenia z dnia 22.04.2013 roku pod rygorem przyjęcia, iż pismo z dnia 28.05.2013 roku jest uzupełnieniem zażalenia z dnia 22.04.2013 roku. Zarządzenie doręczono prawidłowo w dniu 03.04.2014 roku, dłużnik nie udzielił odpowiedzi, a zatem przyjęć należało, iż pismo z dnia 28.05.2013 roku to uzupełnienie zażalenia z dnia 22.04.2013 roku.

Zgodnie z treścią art. 795 k.p.c., na postanowienie sądu co do nadania klauzuli wykonalności przysługuje zażalenie. Termin do wniesienia zażalenia biegnie dla wierzyciela od daty wydania mu tytułu wykonawczego lub postanowienia odmownego, dla dłużnika – od daty doręczenia mu zawiadomienia o wszczęciu egzekucji.

Dłużnik L. G. podnosił, iż egzekucję sądową na podstawie powyższego tytułu wykonawczego prowadzi komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Stargardzie Szczecińskim M. J. – sygnatura akt KM 2925/12 (k. 49 akt). Z informacji komornika sądowego wynika natomiast, iż zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z dnia 14.12.2012 roku kierowane do dłużnika odebrała I. (...) w dniu 22.12.2012 roku (k. 56 akt).

Odnosząc się do powyższego ustalić należało, czy doręczenie w terminie 22.12.2012 roku zawiadomienia o wszczęciu egzekucji było doręczeniem skutecznym czy też nie.

Sposób doręczenia pism sądowych stronie nie mającej pełnomocnika procesowego regulują przepisy art. 133 §1 k.p.c. art. 138 § 1 k.p.c. i art. 139 k.p.c., które mają zastosowanie również w postępowaniu egzekucyjnym na mocy odesłania art. 13§ 2 k.p.c. Artykuł 138 k.p.c. reguluje tzw. doręczenie zastępcze, czyli doręczenie dokonywane do rąk osoby innej niż adresat. Jest ono skuteczne tylko wtedy, gdy adresatem danego pisma jest osoba fizyczna. Doręczeń zastępczych można dokonywać do rąk dorosłego domownika (czyli osoby pełnoletniej, pozostającej z adresatem we wspólnym gospodarstwie domowym), ale tylko w mieszkaniu adresata, a gdyby go nie było - administracji domu, dozorca domu lub właściwemu organowi gminy, przy czym muszą zostać tu spełnione kumulatywnie dwa warunki. Po pierwsze, osoby te nie mogą być przeciwnikami adresata w sprawie (i to zarówno w procesie, jak i w postępowaniu nieprocesowym) i, po drugie, muszą zobowiązać się do oddania mu pisma (komentarz do art. 138 k.p.c. Joanna Bodio lex). Art. 138 k.p.c. wprowadza domniemanie prawidłowości doręczenia, tzn. że pismo dotarło do rąk adresata. Domniemanie to może być jednak obalone np. przez wykazanie, że adresat nie zapoznał się z jego treścią. W takim wypadku terminy procesowe związane z pismami biegną dla adresata dopiero od dnia ich faktycznego otrzymania (por. postanowienie SN z dnia 4 września 1970 r., I PZ 53/70, OSNC 1971, nr 6, poz. 100, i postanowienie SN z dnia 12 stycznia 1973 r., I CZ 157/72, OSNC 1973, nr 12, poz. 215)

Analizując materiał dowodowy w sprawie Sąd uznał, iż dłużnik nie obalił skutecznie domniemania zamieszkiwania pod adresem ul. (...) w L. w dacie 22.12.2012 roku – doręczenia zawiadomienia o wszczęciu egzekucji osobie o danych osobowych I. W.. Lektura dołączonych do zażalenia dłużnika zaświadczeń administracyjnych (k.90-91 akt) pozwala jedynie na przyjęcie, iż dłużnik dokonał administracyjnego aktu wymeldowania się z L. w dniu 12.07.2012 roku oraz zameldowania się w G. W.. ul. (...) w dniu 10.08.2012 roku. Nadto zaświadczenie o zameldowaniu dłużnika L. G. w G. W.. pod adresem ul. (...) ważne jest jedynie przez 2 miesiące od daty wystawienia, a zatem do 08.10.2012 roku. Niezależnie od powyższego Sąd wskazuje, iż fakty zameldowania czy wymeldowania należą do faktów prawa administracyjnego i nie przesądzają o miejscu zamieszkania danej osoby. Miejscem zamieszkania adresata jest miejscowość, o jakiej mowa w art. 25 – 28 k.c., lokal w którym adresat przebywa z zamiarem stałego pobytu. Ustalając miejsce zamieszkania dłużnika L. G. w rozumieniu przytoczonych przepisów Sąd przeanalizował zażalenie dłużnika z dnia 22.04.2013 roku, w którym on sam miejsce swojego zamieszkania określił jako „L., ul. (...)”, a nadto akta komornicze sprawy KM 2925/12 oraz akta innej sprawy komorniczej dłużnika KM 2542/12 prowadzonej przez komornika sądowego P. Z. przy Sądzie Rejonowym w Gorzowie W..

Z akt sprawy komorniczej KM 2925/12 wynika, iż w dacie 23.03.2013 roku L. G. odebrał pod adresem L., ul. (...) osobiście przesyłkę” wezwanie do zapłaty należności” wraz ze stosownymi pouczeniami (k. 78-79 i vide akt komorniczych). Dopiero w dniu 08.04.2013 roku dłużnik wystosował wniosek do komornika o przesłanie mu zawiadomienia o wszczęciu egzekucji na adres do doręczeń: ul. (...), G. W.. (k. 91 akt komorniczych), nie podważając jednak skuteczności doręczenia tegoż zawiadomienia w dniu 22.12.2012 roku. Komornik sądowy przesłał dłużnikowi odpis zawiadomienia o wszczęciu egzekucji pismem z dnia 15.04.2013 roku – przesyłkę odebrała I. S. (k. 92 akt komorniczych). Jednocześnie wezwano dłużnika do określenia adresu do doręczeń wszelkiej korespondencji – pod rygorem przyjęcia, iż doręczeń należy dokonywać na adres: L. Makuszyńskiego 24. Dłużnik wskazał adres w G. W.. jako adres do doręczeń (k. 94 akt komorniczych), przy czym w żaden sposób nie wskazywał na zmianę adresu zamieszkania. Lektura innej sprawy komorniczej dłużnika L. G. KM 2542/12 również pozwala na przyjęcie, iż miejscem zamieszkania dłużnika w dniu 22.12.2012 roku była miejscowość L., ul. (...). W dacie 17.08.2012 roku dłużnik osobiście odebrał pod tym adresem przesyłkę – zawiadomienie o wszczęciu egzekucji (k. 106 vide akt KM 2542/12) – co pozostaje wprost w sprzeczności z treścią zażalenia dłużnika i twierdzeniem, iż „od 12.07.2012 wymeldował się z L. i zamieszkał w G.

W..” Dalej - w dacie 04.09.2012 roku (k. 140 vide akt komorniczych 2542/12) I. W. – określona przez doręczyciela jako „konkubina” również odebrała korespondencję dla dłużnika L. G.. Sąd zauważył, iż dłużnik sprawie KM 2542/12 nie kwestionował w żaden sposób skuteczności powyższych doręczeń.

Odnosnie ustalenia statusu I. W. Sąd wskazuje, iż dłużnik nie wykazał, by osoba ta nie była dorosłym domownikiem dłużnika pod adresem L. Makuszyńskiego 24 oraz by nie przekazała mu korespondencji doręczonej w dniu 22.12.2012 roku. Wprawdzie dłużnik wskazał w treści zażalenia, iż nie jest żonaty, jednak w procesie cywilnym, inaczej niż w procesie karnym obowiązuje zasada ciężaru dowodu – art. 6 k.c. Zgodnie z tą zasadą to dłużnik, nie zaś Sąd winien wykazać, iż I. W., która odebrała korespondencję nie była w dacie 22.12.2012 dorosłym domownikiem dłużnika pod adresem L., ul. (...) oraz że przesyłki mu nie przekazała. Tymczasem dłużnik na tę okoliczność nie wystosował żadnego wniosku dowodowego, nie wnosił o przesłuchanie ani tej osoby ani siebie, nie dołączył odpisu aktu USC dokumentującego jego stan cywilny. Nie wskazał w jakich charakterze (na jakiej podstawie prawnej) pod wymienionym adresem (stanowiącym miejsce zamieszkania dłużnika) zamieszkuje również I. W. i dlaczego odbiera korespondencję kierowaną do dłużnika. Sąd też Sąd nie miał obowiązku działania z urzędu.

Przyjmując, iż doręczenie zawiadomienia o wszczęciu egzekucji w dniu 22.12.2012 roku było skuteczne, termin do wniesienia zażalenia upływał w dniu 29.12.2012 roku. Zażalenie z dnia 22.04.2014 roku jest zatem spóźnione.

Zgodnie z treścią art. 370 k.p.c., znajdującemu na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. zastosowanie w niniejszej sprawie, sąd I instancji odrzuci na posiedzeniu niejawnym zażalenie wniesione po upływie przepisane terminu, nieopłacone lub z innych przyczyn niedopuszczalne, jak również zażalenie, którego braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie.

Z powyższych względów na podstawie w/w przepisów sąd orzekł jak w sentencji postanowienia.

***SSO Robert Mokrzecki***